

Nr 113.

Av herr **Johansson** i Brånalt, *om vissa ändringar i gällande bestämmelser om skyldighet att lämna uppgifter till ledning vid taxering.*

I nu gällande bevillningsförordning stadgas uppgiftsplikt för, bland andra, domstolar, direktion för hypoteksinrättningar, styrelse för livförsäkrings-, livränte- och brandförsäkringsanstalter, dessa senare endast då det gäller brandförsäkringsvärdet å byggnader, som ej äro hänförliga till jordbruksfastighet. Jag för min del kan ej förstå varför brandförsäkringsvärdet å byggnader tillhörande jordbruksfastighet ej skulle få vara känt av taxeringsnämnderna. Till följd av nu rådande förhållanden har många gånger den jämnlighet i taxeringarna, som lagen föreskriver, ej kunnat åstadkommas, varför jag anser att den uppgiftsplikt, som i detta fall föreskrives, borde gälla för alla byggnaders brandförsäkringsvärde och således även för byggnader tillhörande jordbruksfastighet.

Även en annan brist i uppgiftsplikten ligger, enligt mitt förmenande, däri, att penningeinrättningar ej äro, enligt nu gällande bestämmelser, uppgiftspliktiga. Jag har i många år varit ledamot dels av taxerings- och bevillningsnämnder och dels K. B.-ledamot och det är på den erfarenhet, som jag under denna tid vunnit, och dels på andras likartade erfarenhet, som jag grundar mina här gjorda utlåtanden. Då många personer, med mer eller mindre kapital, placera dessa för förräntning avsedda pengar på många olika penningeinrättningar, så är det för många, då deklaration skall avgivas, lätt att glömma medräkna några av sina många ränteinkomster, och till följd av den bristande kontroll som taxeringsmyndigheterna nu ha till sitt förfogande kunna misstankarna i flera fall vara oberättigade. Både det ena och det andra förhållandet pekar däråt, att även penningeinrättningar som mottaga pengar av andra till förräntning böra vara uppgiftsskyldiga till taxeringsnämnderna.

Motion härom har förut behandlats och avslagits av riksdagen. De skäl som anförts för avslag ha huvudsakligen varit dels att det skulle vara alltför mycket betungande för sådana penningeinträttningar, som äga tusentals insättare, att lämna uppgift om alla dessas ränteinkomster för varje år och dels att det skulle vara ett misstroende mot personers uppriktighet och hederlighet som uppbära denna ränta, om riksdagen fattade ett sådant beslut. Dessa skäl anser jag vara såväl oberättigade som inkonsekventa. Samma skäl kunde med fullt fog anföras mot uppgiftsplikten för arbetsgivare, såväl staten som bolag och enskilda, med flera tusen arbetare, både vad besväret och misstroendet beträffar.

Det är självfallet att den här föreslagna uppgiften skulle vara lika skyddad för offentliggörande som självdeklarationerna.

Med stöd av vad jag här anfört vågar jag härmed vördsamt föreslå,

att riksdagen måtte besluta dels sådant tillägg till Kungl. Maj:ts förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering den 28 okt. 1910 § 11 att uppgiftsskyldighet ålägges brandförsäkringsanstalter att, de år då fastighetstaxering äger rum, till vederbörande taxeringsnämnds ordförande insända uppgift om alla de i anstalten försäkrade byggnaders försäkringsvärde, som hänföres till jordbruksfastighet och dels att alla de penningeinträttningar som mottaga pengar av andra till förräntning, skola varje år till vederbörande taxeringsnämnds ordförande insända uppgift om de räntebelopp som kommit var och en insättare till godo under det sistförflutna året.

Stockholm den 26 januari 1915.

Nils Johansson i Brånalt.